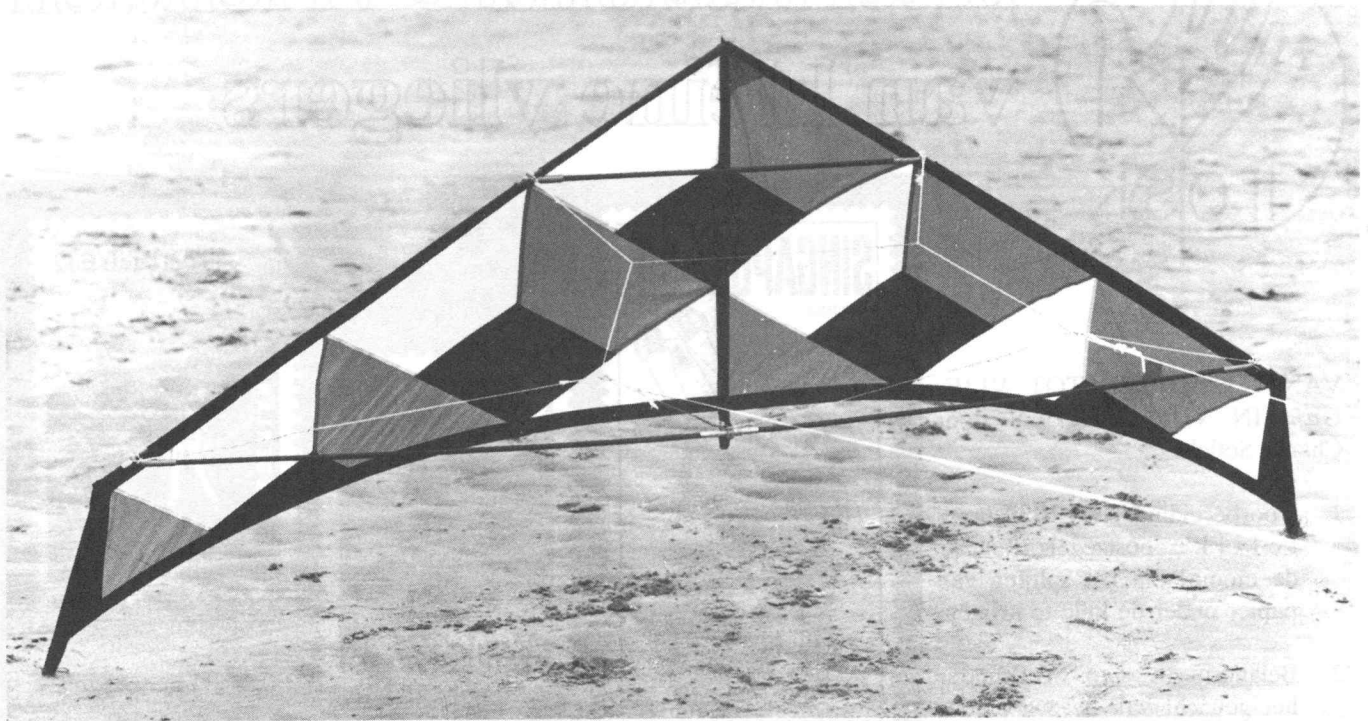

stuntvlieger geschiedenis

Een persoonlijke geschiedenis daar waar het stuntvliegers betreft.

Het zal ooit begonnen zijn met mijn grootvader die een vlieger voor me maakte - sitspapier en graspollen aan de staart - zoals het ooit voor iedereen zo begonnen is. Je ogen dichtknijpen tegen het felle zonlicht en aan het eind van die doorhangende sisallijn je vlieger ver en hoog zien staan. Het oerbegin waarvan je je pas realiseert dat het er ooit geweest moet zijn op het moment dat je na decennia je weer onbewust met vliegers gaat bezig houden. Voorbeelden. Twee jaar lang heb ik een strandhuisje op IJmuiden gehad - in april opbouwen en aan het eind van het seizoen weer afbreken - en elk weekend zag ik een jongen met donker haar op het toen nog kilometer brede strand bezig met zelf ontworpen prachtige stuntvliegers. Er werd door hem en anderen met een arrogante gemakkelijheid met die razendsnelle en hard trekkende vliegers omgegaan dat ik altijd maar op een respectabele afstand bleef. Toen wist ik nog niet dat die jongen met

dat donkere haar Wouter Koster heette. Een jaar later, we schrijven 1989, zag ik in Minneapolis, waar ik toen werkzaam was, vlakbij de luchthaven(!) drie jongens met stuntvliegers bezig die "formatie" aan het vliegeren waren. Het leek me prachtig om zo iets te doen maar de echte aanleiding kwam twee jaar later op mijn favoriete Waddeneiland Vlieland waar in mijn afwezigheid in Amerika, Gerrit van Dongeren een vlieger - annex boekenwinkel was begonnen. Hij had één van mijn romans een prominente plaats in zijn nering geboden en ik wilde eigenlijk wel zo'n Speedwing waarmee ik iedereen het strand onveilig zag maken. Het werd geen Speedwing maar een Razorblade van DX 11 - volgens van Dongeren de Ferrari onder de stuntvliegers - en 90 meter Dyneema 100 kg breeksterkte, plus kousjes en een setje Skyclaws. Het duurde even voordat ik alles op lengte had - omdat ik de lijnen overhands had opgewikkeld ontstond er spaghetti met knopen - en het zou nog ietsje langer duren voordat ik m'n Ferrari de lucht in had maar dat

allereerste moment zal ik nooit meer vergeten. De adrenaline die dan door je bloed gaat, de euforie wanneer de vlieger dat gaan doen wat je zelf wilt en het moet gezegd: die Razorblade, dat rare ruitvormige vliegertje met het toom met een stuk plastic buis waar je aan de uiteinden de lijnen moest kattenkluwen - een noviteit in die dagen - was sneller en preciezer dan die lawaaiige Speedwings om me heen. (De Razorblade is een whisker-loze vlieger die je alleen maar kan oplaten wanneer-ie ergens tegenaan leunt, een lastige starter die je zonder veel correctiebewegingen zijn weg moet laten zoeken, bijna het gedrag van een Wolkenstürmer vlieger.) Een week later kocht ik mijn tweede stuntvlieger bij van Dongeren, een Flexifoil Hotshot, een klein groen matrasje dat aan de 2 keer 45 meter Dyneema niet echt inspirerend vloog. In ieder geval was het virus volledig bij me geïmplant en klom ik op een stoel in mijn slaapkamer om te zien hoe de vlag er op het gebouw van de Shell aan de overkant van het IJ erbij zou staan. De windverslaving